

THE AMERICAN WAY

In de schaduw van de major leagues

Van de grote Amerikaanse sporten is honkbal de enige met een serieuze opleidingsstructuur. Waar in de NFL, NHL en NBA de meeste nieuwe spelers direct vanuit de *college*-competities afkomstig zijn, is dat in de major leagues een zeldzaamheid. Talentvolle honkballers worden eerst enkele jaren klaargestoomd in een van de vele opleidingscompetities die al ruim een eeuw een essentieel onderdeel vormen van het professionele honkbal. The American Way neemt u mee in de wereld van de minor leagues.

DOOR PIETER VERHOOGT

De eerste professionele honkballeague was de National Association of Professional Base Ball Players. In zijn vijfjarig bestaan (1871-1875) werd deze experimentele league geplaagd door enorme onderlinge krachtsverschillen en onrendabele teams, die soms halverwege een seizoen failliet gingen. De National League (NL), opgericht in 1876, hanteerde daarom sportieve en economische toetredingsregels. De vele clubs die daardoor niet tot deze nieuwe league konden toetreden, vormden daarop overal in het land tijdelijke regionale samenwerkingsverbanden, met competities waarin teams één seizoen tegen elkaar speelden om een kampioenschap.

Stammenstrijd

In 1883 werd zo ook de Northwestern League opgericht, met één belangrijk verschil: de intentie was nadrukkelijk om een permanente organisatie te vormen. Samen met de National League en de American Association (AA) stond deze league aan de basis van de 'National Agreement of 1883'. Deze gezamenlijke overeenkomst hield in dat teams elkaars *reserve list* zouden respecteren, een lijst van sterpelers die een team graag voor meerdere jaren wilde behouden (reserveren). Teams in de NL en de AA mochten spelers reserveren, die ze minimaal duizend dollar betaalden. Voor teams in de Northwestern League gold een minimum van 750 dollar. Daarmee ontstond impliciet een onderscheid tussen de twee 'major' leagues en andere ('minor') leagues. In de jaren daarna sloten meerdere leagues zich aan bij de 'National Agreement'.

In 1900 besloot Ban Johnson, president van de Western League, geen genoegen meer te nemen met een plek op de tweede rang. Hij veranderde de naam van zijn league in de American League (AL) en beloofde spelers uit de National League betere contracten wanneer zij de overstap zouden maken naar zijn nieuwe topcompetitie. De daaropvolgende stammenstrijd tussen NL en AL baarde de eigenaren van teams in de minor leagues grote zorgen en op 5 september 1905 richtten zij gezamenlijk de National Association of Professional Baseball Leagues (NAPBL of NA) op. Deze organisatie, tegenwoordig opererend onder de naam Minor League Baseball (MiLB), had als doel de positie van de minor leagues ten opzichte van de twee major leagues te verstevigen.

Farm system

Het conflict tussen AL en NL eindigde met de 'National Agreement of 1903'. Later sloot ook de NAPBL aan en werden afspraken gemaakt over het aantrekken van minor league-spelers door clubs in de twee major leagues (NL en AL). Zo werd vastgelegd dat minor league-teams een adequate vergoeding zouden ontvangen voor hun inzet bij het scouten en opleiden van spelers die hogerop gingen spelen. Bovendien werd bepaald dat minor league-teams niet verplicht waren om in te gaan op een bod op één van hun spelers, hoewel de meesten elk aanbod van harte aannamen.

Wie een miljoen op tafel legt, kan een puik team kopen in één van de Rookie-leagues en zomaar teameigenaar zijn in een Amerikaanse profleague

Pas in de jaren dertig werd de term minor league officieel ingevoerd. Het was Branch Rickey, manager van St. Louis Cardinals (NL), die besloot te investeren in enkele minor league-teams om zo verzekerd te zijn van een constante toestroom van nieuwe talenten. In de economische depressie volgden vrijwel alle major league-teams dit voorbeeld. Tegelijk gold voor de meeste minor league-teams dat zij niet konden voortbestaan zonder de inkomstenstroom uit 'the big leagues'. Rickeys revolutionaire aanpak, waarbij minor league-teams "were growing players down on the farm like corn", stond aan de basis van het begrip 'farm system' voor het opleidingsstelsel van major league-clubs. Tegelijk was dit ook het begin van de onderlinge economische afhankelijkheid tussen major league-teams en hun 'farm teams'.

Opleidingspiramide

Van 1912 tot 1945 kenden de minor leagues vijf kwaliteitsniveaus: AA ('Double-A'), met daaronder A ('Single-A'), B, C en D. Door de toenemende populariteit van het honkbal in de eerste decennia van de twintigste eeuw nam het aantal professionele honkbalteams en -leagues explosief toe. In 1946 werd de

honkbalpiramide daarom uitgebreid met een nieuwe topklasse: AAA ('Triple-A'). De drie bestaande AA-leagues, de Pacific Coast League, de International League en de American Association, werden automatisch hernoemd als AAA-leagues en de twee beste A-leagues, de Texas League en de Southern Association, vormden vanaf dat moment het nieuwe AA-niveau. In het topjaar 1949 waren maar liefst 438 profteams en 59 leagues lid van de NAPBL.

In de jaren vijftig begon de terugval. Diverse teams en leagues gingen failliet, waardoor in 1963 de classificatie weer flink op de schop ging. De American Association (AAA) had enkele teams uit belangrijke honkbalmarkten als Houston, Kansas City, Minneapolis en Milwaukee zien overstappen naar de major leagues en gooide dat jaar de handdoek in de ring. De vier overgebleven teams werden opgenomen door de twee resterende AAA-leagues. Op AA- en A-niveau werden de teams opnieuw ingedeeld en alle overgebleven teams op B-, C- en D-niveau werden ondergebracht in Single-A-leagues.

Een andere belangrijke wijziging was dat major league-teams hun commitment richting de minor leagues versterkten. Hiervoor werd het Player Development Contract

(PDC) in het leven geroepen, een overeenkomst waarin rechten en plichten zijn vastgelegd tussen een major league-organisatie en de minor league-teams waarmee zij een opleidingsrelatie onderhoudt. De PDC is inmiddels vervangen door het Professional Baseball Contract (PBC).

Minor league-teams zijn commerciële sportorganisaties met een fascinerende businesscase

Alle major league-teams beschikken sinds de jaren dertig over een netwerk van meerdere minor league-teams, verdeeld over de verschillende competitieniveaus. Zo beschikt de recente World Series-winnaar Los Angeles Dodgers over negen minor league-teams: een Triple-A-team in Oklahoma City, een Double-A-team in Tulsa, twee Single-A-teams en vijf Rookie-league-teams, waarvan twee spelend in een minor league in de Dominicaanse Republiek. De relaties tussen de dertig major league-organisaties en de inmiddels 160 minor league-teams kunnen uiteenlopen

van lichte samenwerkingsverbanden, via contractrelaties tot situaties waarbij de major league-organisatie volledig eigenaar is van een *farm team*. In de even kalenderjaren kunnen major- of minor league-teams met een aflopende PDC overstappen naar een andere partner.

Minor league baseball economics

Minor league-teams zijn commerciële sportorganisaties met een fascinerende businesscase. In de regel neemt de major league-organisatie alle kosten van spelers, coachingstaf en materiaal van haar minor league-teams voor haar rekening. Daartegenover staat dat de major league-organisatie vrijelijk kan beschikken over alle spelers, wat zich vertaalt in het continu evalueren en herverdelen van alle spelers over haar teams in de opleidingspiramide. Spelers die goed presteren, worden tussentijds overgeplaatst naar een hoger spelend *farm team*. Spelers die het niveau niet aankunnen, gaan een niveau lager spelen. Als ze geluk hebben, want meestal volgt direct ontslag. De eigenaar van een minor league-team is verantwoordelijk voor het stadion, reiskosten en alle andere operationele uitgaven. Daartegenover staan inkomsten uit ticketverkoop, catering, merchandise, parkeren, sponsoring. En als het even kan,

is een stad- of gemeentebestuur bereid om het stadion (deels) te financieren.

De 160 minor league-teams trokken in 2016 gezamenlijk 42 miljoen toeschouwers. Topteams realiseren gemiddelden van 7.500 tot 10.000 bezoekers per wedstrijd. Met 72 thuiswedstrijden betekent dat ongeveer 700.000 toeschouwers per seizoen. Omdat de salariskosten worden gedekt door de major league-organisatie kunnen populaire minor league-teams zeer rendabele organisaties zijn, met winstmarges van boven de vijftig procent. Bovendien kunnen dergelijke teams bij verkoop aantrekkelijke bedragen opleveren. Volgens het blad *Forbes* waren de Sacramento River Cats (Triple-A) in 2017 maar liefst 49 miljoen dollar waard. Enkele Double-A-teams die dertig jaar geleden voor 500.000 dollar van eigenaar verwisselden, zijn inmiddels 16- tot 25 miljoen dollar waard. Maar zo veel hoeft het niet altijd te kosten. Wie met een paar zakenpartners een miljoen op tafel legt, kan daarmee een puik team kopen in één van de Rookie-leagues en zomaar team-eigenaar zijn in een Amerikaanse profleague. *How about that! Sportbusiness the American way!* ●